

Când mierla s-a întors la cuibul ei,
a găsit acolo un ou străin.

Oul nu era mic, neted și verde,
așa cum sunt ouăle de mierlă.

Era mare. Era roșu.

Și cu siguranță nu era al ei.

– Cine a pus oul acesta în cuibul meu? s-a mirat mierla.

A întrebat iepurele, ariciul și vulpea. Dar niciunul dintre ei
nu văzuse nimic.

– Din păcate, din păcate, a spus iepurele.

– Poate a căzut din cer, a spus gânditor ariciul.

– Precise a fost cucul. Așa face el mereu,
și-a dat cu părerea vulpea.

– Un ou de cuc? a strigat indignată mierla. Nu vreau așa ceva!

Apoi a încercat să rostogolească oul afară din cuib.

Dar oul era prea mare și prea greu. Pur și simplu nu putea fi mișcat din loc.

Complet epuizată, mierla a oftat:

– Și așa stau și clocesc ouăle,

ce mai contează dacă sunt trei sau patru?

S-a așezat în cuib și a întins o aripă deasupra oului ciudat.

Curând, au apărut micile mierle. Au lovit coaja cu ciocul, și-au întins gâturile în aer și au început să bată fără vlagă din aripile lor umede și fragile.

Au început să strige:

– Mama! Foame!

Dar în oul roșu nu era nicio mișcare.

